

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאני שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וישמע ה' את קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר (דברים א. לד)

כתב הספורנו: את קול דבריכם. קול בכיה של חנם, עכ"ל. ומקורו מהגמרא (תענית כט.) וז"ל: יותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא' (במדבר יד. א), אמר רבה אמר ר' יוחנן (אותו היום ערב) תשעה באב היה. אמר להם הקב"ה, אתם בכיתם בכיה של חנם, ואני קובע לכם בכיה לדורות, עכ"ל. וכמבואר שם במשנה ובגמרא, שחרבן בית המקדש הראשון וגם השני היה בתשעה באב, וזהו בכיה של-דורות. אבותינו הקדושים בגלותם בארץ תימן הרגישו היטב גלות מה היא, חרבן מה הוא, נבזים ושפלים היו בעיני גויי הארץ, וכמו שהעלנו סיפורים רבים בגיליונותינו אלו. הם לא היו צריכים לעשות הרבה, בכדי לחנך ילדיהם לחרבן בית המקדש, הדבר היה מורגש בעליל. ועם כל זאת קיימו את הלכות חרבן ואבילות בית המקדש הלכה כפישוטה, והדבר הוסיף נדבך על נדבך לחינוך בניהם, להצטער ולכאוב על חרבן בית מקדשינו.

פניני הלכה

הנהגת ליל תשעה באב

כתב מהר"ץ בעץ חיים (ח"א עמי א: בסדר תשעה באב) וז"ל:
ויתפלל תפלת ערבית בהכנעה יתירה, ויאמר רחם ה' אלדינו וכו', ואחר תפלת י"ח יאמרו קדיש, וישבו לארץ כל העם ויקוננו הכל ביחד כפי כחם. או אחד אומר וכולם עונים אחריו. ויקוננו בקול מר ונשבר בלילה ואנחה, שכל מי שישמע קולו ישבר לבו

המשך בעמוד השלישי

כל השנה לא שמעו ולא ניגנו בכלי שיר, והיו שרים רק בפיהם ולכל היותר רק אם הפח (תנכה), וגם זה רק בשמחת חתן או בשמחת החג וכיו"ב מה שמתיירה ההלכה. כמו כן היו מניחין אפר בראש החתן, אשר דבר זה מחלחל כל רואה, משא"כ היום ששוכרים כוס עטופה בנייר כסף, וצער החרבן אינו מורגש בעליל. וראיה לזה שלא פעם נשאלתי מהילדים למה מלכלכים את הראש של החתן, ולא נשאלתי על שבירת הכוס למה החתן שובר כוס (יש ילדים שלא יודעים אפילו שזה כוס). ובפרט כשהגיע תשעה באב עוד טרם תחילת התפילה בלילה, נשמעו בכל חלל בית הכנסת אנהותיהם על צרת היום (כמובא במצפיי"ת עמ' 111). א"כ החינוך לחרבן היה ברור ומעובר בפשטות לילדיהם, גם בלי לדבר, וזאת על אף שלא נהגו לחנך הילדים לצום או לאכול לחם ומים או שאר מאכלים פשוטים, להתאבל עם הציבור (כמובא בשנייה ח"ג סי' ק"ב סי"ז). מה שאין כן היום שגם בתשעה באב, בקושי בוכים בקינות. ובפרט שכאן בארץ ישראל, לילדים מצוי שפע טובה וברכה, ואין להם פחד או חשש מהגויים ואינם בזויים ושפלים, כמו שהיו אבותינו בתימן, רחוקים הם מלהרגיש או לחוש צרת החרבן מה היא.

על כן יתן האדם אל לבו לחנך בני ביתו לאבילות וצער על חרבן בית קדשינו וגלות השכינה. ואם להתנהג כאבותינו אין אנו יכולים, מכל מקום גם אם בני ביתו מקילין לשמוע שירים ונעימות בכל השנה, לכל הפחות בזמן המועט שהוא נמצא בביתו, יבקשם לכבות או לכל הפחות להנמיך את המוזיקה, ומכנגד בזמן החגים יפעיל הוא בעצמו את השירים וישמח עמהם, כך ירגישו בביתם מעט מן החרבן במהלך השנה. גם כשאדם קונה או בונה בית חדש ועושה אמה על אמה זכר לחרבן, ישתף בני ביתו, וראוי שיתן את הדעת לעשות דבר זה בראשית כניסתו לביתו, שבכך יראו ילדיו כמה חשוב לו האבילות על החרבן.

וכדאי להעלות כאן את אשר אמר הר"י עובדיה יפעי שליט"א בדרשתו. סיפר לו יהודי שהיה במנהרות הכותל, שהוא מאוד נהנה ממה שראו! אמר הרב עובדיה יפעי, במקום שיגיד שנצטער על החרבן שראו עיניו, הוא מספר שהוא נהנה ממה שראה. הרגש על חרבן הבית אינו מורגש לאדם, הוא חי כאילו לא אירע כלום, ע"כ מדבריו. ועליו אנו נוסיף אם כך ההורה מציג זאת לילדיו כאשר הולך עמהם למקומות החרבן, ואומר להם, תראו איזה יופי, איזה אבנים גדולות, איזה כח עצום היה למי שבנאם, ומראה להם התפעלותו, הכיבוד יוכל לחנכם לכאב וצער על החרבן?! אבל כאשר מגיע הוא עמהם למקומות אלו ונאנת, ומספר להם בשברון לב מה היה כאן פעם ותראו מה נשאר. אזי ישפיע עליהם הדבר לחנכם לחרבן הבית.

גם לצערינו היום משום מה נתפשט לחפש היתרים לא לקיים דברי חכמים, אשר גזרו שהרואה בית המקדש אומר 'בית קדשנו ותפארתנו אֶשֶׁר הִלְוִיָּה אֲבוֹתֵינוּ הָיָה לְשִׁרְפֹת אֶשׁ וְכָל מִחְמְדֵנוּ הָיָה לְקִרְבָּה, וְקוֹרֵעַ בְּגָדָיו, כְּמוֹבָא בְּשִׁיעַ (סי' תקס"א סי"ב). וכבר דברו על זאת הפוסקים כיעוין ב'עיני יצחק' (סי' ק"ז אות י"ג ד"ה והנה). אך אם יחשוב האדם על חינוך בניו לצער החרבן, לא יהרהר בלבו למצוא היתר והערמה, אלא אדרבה יקרה בגדיו לעיני ילדיו, ללמדם ולחנכם ולהראותם כמה חשוב לו צער החרבן.

זכינו היום ובדורינו יש ספרים רבים אשר נתחברו בטוב טעם, אשר מתוכם יכול האדם לספר את אשר היתה ירושלים בתפארתה ומה הפסדנו בחרבונה, וכן את הצרות והסבל שסבלו אנשי ירושלים בעת כיבושה. עי"ז יחדרו הדברים בלבותם להצטער את צער החרבן, ויזכה שיתקיים בו וב"ב, "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבניה", אכ"ר.

לכל ההורים היקרים והתורמים הנכבדים ולקוראי העלון ולכלל בית ישראל
תזכו לראות בנחמת ציון

בדרכיהם אתהלך...

גלות קשה וארוכה אך אור בקצה המנהרה (הלך ב) הלך מוחמד ושאל למלך את השאלה. השיבו המלך, שמותר לשלום לרכב על האופניים.

פתרונות לפרשת 'מע'!
אחודה חידה! הארץ, דכתיב ולארץ לא יכופר וכו' כי אם בדם שופכו (במדבר לו. לג).
מי בתמונה? הרב שלום תנעמי.
הזוכה בהגרלה: אברהם כהן.

כשהודיע מוחמד לאלעמרי את הוראת המלך, הנחה הוזיר אלעמרי את מוחמד שיענה לשלום, "שמן הראוי לרכב בניסיעה על חמור, אך אם ארצה לרכב על האופניים אין מניעה".

אלקאצ'י הזה מוחמד מטהר, רמו לשלום, כי הוראת המלך היתה למורת רוחו של אלעמרי, לכן אמר לו אלעמרי, שיכתוב ראשית כל "מן הראוי לנסוע על חמור כלומר לא לשנות מן המקובל והנהוג בכל הדורות בתימן, אם תרצה לצאת דופן אין מונע נסיעתך על אופניים, היא על אחריות עצמך".

את אגרת השאלה והתשובה לא קיבל שלום בחזרה מידו של מוחמד, אלא רק אמר לו תשובה זאת בעל פה היות וכך היה נהוג לעשות עם כל התשובות שאנשי הדיואן מעבירים אל הוזיר, והוזיר מעביר אל המלך, ולמחרת בשעה קבועה בבוקר, ובמקום קבוע מול שער הארמון, עומד אחד קלאלה אחד מהממונים, כשלפניו כל התעודות של האזרחים שנענו אתמול אחר הצהריים, לוקח כל תעודה ומכריז את שם מגישה, ומי שהיא שלו מצביע ונמסרת לו. שלום הופיע ביום המחרת כנוכח, ואכן קיבל את התשובה מאושרת בהטבעת חותמתו האדומה של המלך כמו כל ההוראות הממשלתיות.

מאז שקיבל שלום את הרשות מאת המלך, נסע באופניים פה ושם, ומפעם לפעם גם לרובע של המוסלמים בצנעא, כדי להרגילם בכך. מעטים היו המוסלמים בצנעא שהתרגלו לאט לאט למראה זה שיהודי נסע על אופניים, רוב רובם נשאר חורקים שן. היהודים לא ראו יותר עניין זה יוצא דופן כמו בתחילה, שאז פחדו מאוד, במיוחד הזקנים אשר טעמו את הצרות, סבלו את הגזרות, והתרגלו ללכת מושפלים, מלאי פחד, ומאידיד המוסלמים התרגלו לרמוס את היהודי לדכאו ולהשפילו. זאת הייתה בעיניהם מצווה להשפיל את היהודי, והיהודים קיבלו את זאת כגזירה מן השמים.

המשך בשבוע הבא אי"ה בל"ג

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

צ'אצ'אצ'י לשון

גְּלִיזֵית – מה שכיום אומרים גְּלִיזֵית.

תודה לך בורא צולט
שזכית אותנו ההורים
להיות חלק ממערכת צ'אצ'אצ'י
מקום מיוחד בו ילדינו גדלים
עם יראת שמים טהורה
לומדים תורת אלוהים
מסורת אבותינו הקדושים לתפארה
וצור לנו רוצים להודות
לרב האלון יצחק רצאפי נשיא המוסדות
וכן לבנו החשוב
הרב משה רצאפי שליט"א
הפועלים עבורינו גדולות ונצורות
במתן צ'אצ'אצ'י והכונה
בכך שאננו תמיד לילנו כרויה
וכאמון ישר כח גדול
לרב אליהו נהרי המנהל המסור והיקר
שמלאנו מרצו וכחו לא חוסק
כי אצלנו התלמידים הם הצ'אצ'אצ'י
יראת השמים שלם ומאור הפנים
אלו דברים שנתקיים בלב התלמידים
ובל נשכח את
המלמדים הרבנים היקרים
שבילדינו רבות משקיעים,
בישוריות תכנים ומסרים
ותורה מיוחדת שלם
למנכ"ל המסור אותנו לא נשכח
ואחראות חביבות האננות היקרות
משקיעות ומסרות
ואת ילדינו כ"כ אהבות
רק ה' הטוב לכת לכולכם
יוכל להשיג מאוצרו הטוב
שעצ ברכה והצלחה
ברחנות ומשמיות לרוב
חותמים בהצרכה פסע כל ההורים
אשפי' ג'סין, סולמן ומפצי

אבותינו הקדושים בגלותם בארץ תימן, הקפידו על קלה כבחמורה, קדושה, צניעות, ויראת ה' בטהרתה ובתמימותה, תורת ה' היתה בפייהם ללא שינוי ותמורה. וכשעלו ארצה ונתגלה לעיניהם הרס הדת והרבנה, נודעו עד מאוד, ואף חלקם ביקשו מואת ה' שיקח נפשם, ולא יחטאו.

יאה לזמן להעלות את אחת הקינות שחיבר הרב שלום רדאעי זצ"ל על גלות תימן.

ענתה קהילת שרידים, בשברון לה אניבה. מדוע בארץ תימן, הלכנו בדרך טובה. שמרנו תורה ומצות, נער זקן ושיבה. עתה בארץ קדשנו, תוחלתנו נכובה, עזבונו ארחות יושר, וכל מדה חשובה. השיבונו ה' אליך, ונשובה:

מדוע בארץ תימן, היינו יחד זריזים. שלוש תפלות בכל יום, בלבבות עליונים. ועתים קבועים לתורה, ערב ובקר חרוזים. עתה בארץ חלילה, דבר ה' בוזים. לא תורה ולא תפלה בציבור, ולא אוזן קשובה:

מדוע בארץ תימן, היינו מצויינים. במצות ציצית ושבע פאות, מכל גוים משונים. ומלבוש נהדר מיוחד, לורע קדש אמונים. עתה בארץ קדשנו, הושחת זיו הפנים. ותלבושת נכריה, משוקצת ותועבה:

מדוע בארץ תימן, שמרנו שבת כהלכה. וימי חגים ומועדים, כדת חוקה נסוכה. עתה בארץ קדשנו, עושים בהם כל מלאכה. אויה לי על שבר נורא, מתי תצמח לו ארוכה. ואיכה היתה כזאת, באום בת נדיב אהובה:

מדוע בארץ תימן, משפט צדק לאור יצא. ושופטים בין יריבים, בחן וגבורה ועצה. עתה בארץ קדשנו, רחוק רחוק מי ימצא. דלים למשפט צועקים, ואלמנה לחוצה. ישעו ואין מושיע, בעת צרה קרובה:

מדוע בארץ תימן, חכמים ומורים במעלתם. ואדירי עם ועשיריהם, מאד גדלה יקרתם. עתה בארץ קדשנו, חיי עזר חיותם. גלה כבוד מחכמים, באין מכיר לחכמתם. ואין חונן לעשירים, לנפשות העלובה:

מדוע בארץ תימן, היינו יחד תמימים. ועובדים לאל אחד, ובשם יהודים תחומים. עתה בארץ קדשנו, מפלגות רבות רשומים. חומת דתינו פרוצה, מאין תחומים. אוי, מי יחבוש למדוינו, מי ירפא זאת המשובה:

מי יתן ראשי מים, ועיני מקור דמעות. ואבכה יומם ולילה, ולרגעים ושעות. על חסרון תפארת דתי, ועל כמה מגרעות. אשא עוד מספר שלישי, בקול נהי ותרועות. עד יבנה האל מקדש שלישי, וכימי קדם אשובה:

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואה ובריאות איתנה
חיים בן שלמה
מתוך אריכות ימים ושנים

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

אל כל ישראל (דברים א. א)

ראשי תיבות גימטריא א"ל, שניי מוסרו ותוכחתו עשה חסד אל עם ישראל, דכי מ'וכיח אידם אחר ח'ן ימצא, שניי התוכחת מתרבה השלום והחן והאהבה, וראשי תיבות אחיים שנעשו אחים זל"ז:

וראשי תיבות הפסוק עד תיבת הירדן, המר"ר הל"ל לר"ן, שכל המקבל מוסר יחיה והצדיקים אחריתם ישגה בטוב ואחר המירור ישמחו וירגו ויהלל לא-ל וכן ישראל אח"ז זכו וברכו כידוע: המר"ר גמטריא תמ"ה, הל"ל גמטריא אדנ"י, שכל המתמרר ומתמרמר על כ"י הנקי אדנ"י וסובל דיניה, לסוף יגיל וירון וישמח מאוד.

פי אלה הדברים מתחיל באל"ף ומסיים בבי"ת אותיות א"ב, שמשא אוהבן כמו אב מוכיח לבניו: אל"ה הדברי"ם גימטריא רצ"ה. כי ע"י תפלה יבטל הצרה לישראל. ויבא בין המצרים סדר אלה הדברים, לפי שלא שמעו התוכחת דמשה ועבדו ע"ז, נהפך צרה בימי ירמיה. וכן תמצא הדברי"ם עה"א גמטריא בירמיה, שהיה בו ניצוץ מרע"ה ונבא דברי תוכחתו.

אלה הדברים אשר דבר משה (דברים א. א)

ע"ד דרש, משה הוכיח לישראל וגלה להם עצת יצה"ר המטעה לאדם. בתחלה אומר לו לילך אחר סחורות לרכוב אניות ולילך מדברות, וזהו 'במדבר בערבה מול סוף' לים סוף ומלשון קנה וסוף ולשון בסוף על שפת היאור, ואח"כ מושכו למאכל ולבנינות וזה 'בין פארן ותופל' ולבן ופארן לשון מאכלי פירות, ותפל ג"כ מאכלים זה תפל זה מליח, שמביאו לדקדק בענין המאכלים שיהיו כראוי, ו'לבן' לבנות בנינים, 'תופל' לשון תפלות, שמביאו לתאות נשים וידי זהב' תאות ממון, וכ"ז מצד הקלי: וסמך 'אחד עשר יום מחרב' מחורבה ושממון, 'דרך הר שעיר' לסטר שמאלא, תוקף הדין הי"ר שעני"ר גימטריא בד"ן תש"ד ע"ה, 'עד קדש ברנעי' עד שמטרידו מעה"ב ואין לו מנוחה אפי' בעה"ז וזה 'ברנעי' ראשי תיבות בר דנע ונד, ובא לידי גאווה ומתרוקן מתורה ומעשים טובים, וזהו 'ריקם גיהא' וכ"ז מסיבת י"א קלי, ואם חוזר לשוב צריך להכות ולהשפיל מדות גאווה ושיחה ותענוג, וזהו 'אחרי הכותו את סיחון ואת עוג' רזא דיצרא בישא וס"א, 'אשר בעשתרותי' בחמדת העושר וגאווה וידבק בתורה וזה 'בעבר הירדן', והואיל משה' ירצה בעבודת קונו אז יכופר עונו. (יחזקת שלמה' למהר"ש טביב צוק"ל)

מהליכות אבותינו

קיום ההלכה כפיטוטה, אך עם לב ונשמה

ידוע ומפורסם שאבותינו הקדושים נע"ג בארץ תימן, קיימו את ההלכות כפיטוטן במקוריותם, כמעט ללא שינוי כדין הגמרא והגאונים. חלק מהדברים הבולטים בעניין זה הוא ההלכות הקשורות לחרבן בית המקדש. ועל כן הרגישו את צער גלות השכינה בעמקי נשמן, עד כדי כך, שהיה שגור בפייהם על כל צרה שבאה עליהם לומר 'גלות'.

נבאר דברינו: הם אכלו בשר בתשעת הימים, ורק בסעודה המפסקת נמנעו כדין התלמוד, ומאידיך לא שמעו כלל כלי שיר בכל השנה, והמקילים שבהם היו שומעים רק באירועים המותרים כפי שורת ההלכה, כגון בשמחת חתן או במועדים וכיו"ב, וגם זה היו משוררים רק עם הפח (תנכה) ותו לא. וכן נתנו אפר בראש החתן כמבואר בגמרא, ולא שבר החתן ברגלו כוס. ותחושת הלב בין שתי הדברים גדול למאוד. (ויעוין עוד במה שכתבנו בנתיבי החינוך).

ולחדד הדברים נעלה את שאמר מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשיעורו. אנשים מתמיהים עלינו שאנו אוכלים בשר בתוך תשעת הימים, כאשר אצלנו הבשר נאכל כאכילה פשוטה ורגילה ולא כמאכל מיוחד. ומכנגד הם מחמירים לא לאכול בשר, אך מחפשים להשלים את החוסר של הבשר בכל מיני מאכלים מיוחדים כגון: פלאפל, פיצה וכיו"ב. ואשרי החכם ההולך בדרכי האבות, ויזכה לראות בבנין ירושלים ובנחמת ציון, ולפום צערא אגרא.

דרוש לימי בין המצרים

מתוך עולת שלמה למהר"ר שלמה בדיחי זצ"ל מובא בפרשת השבוע

אריה שאג מי לא יירא (עמוס ג. ח) אריה, הוא חדש אב שמזלו אריה. וכן התשעה ימים מראש חדש עד התענית, יש בהן שעות מניין אריה. והוא שאג לטרף טרף חס ושלום, כי נפל לחלק עשו, ופעמיים נגע עד נפש, על כן החדש הזה מלומד בכך חס ושלוט. ובר ישראל דאית ליה דינא וכי' (תענית כט). אבל מי לא יירא, דהיינו המתנהג בתשובה הנקראת מי, לא יירא, ואדרבא יתוסף מגבול הקדושה על ידו, ויתהפך לששון ולשמחה. וגם כן מי היינו חמשים יום שמתשעה באב עד ראש השנה, שאו כבר אינם יריאים מזה. על כן צריך להתחיל התשובה מחדש אב, ולא להמתין עד אלול. וזהו שרמזו רבותינו ז"ל (ברכות סא.) אחורי ארי ולא אחורי אשה. אחורי אב שמזלו ארי, ולא אחורי אלול שמזלו בתולה. וזהו שאמר שלמה המלך ע"ה (קהלת יב. א-ב) וזכור את בוראיך וכי' עד אשר לא תחשך השמש, דהיינו קודם חמשה עשר באב שתשש כחה של חמה, והבן [אגרא דכלא].

פניני הלכה

המשך מעמוד ראשון

יעורר הבכי, כי לילה זו משומרי"ת ובאה לבכות בה בכיה רבה מעת צאת ישראל ממצרים, כמ"ש רז"ל בפסוק ויבכו העם בלילה הואי, קבע להם בכיה לדורות.

וכתב ר"מ, ומכאן אני אומר שישתדל אדם להוריד דמעות ביום יותר מבלילה. ולא ירבה בנרות, כי ריבוי הנרות משמח את הלב. אלא כל אחד ידליק נר ויעיל לו ולאחרים טביבו. וכן יעשה נר אחד רחוק ממנו, עד שימצא בכל בית הכנסת שלשה או ד' נרות בצמצום והכרח, כדי שיקראו המגלה כולם.

ואחר שיקראו המגלה יכבו הנרות ותשאר א' כדי שיראו מה יעשו. ויתעכבו מעט בבית הכנסת כמי שיושב ומשמר אבילותו כל אחד כפי יכולתו. וילך לביתו במרירות לב ואנחה, ולא ידבר כי אם בשפה רפה, ואפילו שלום לא יענה, כי אם למקפיד.

ובעת שרוצה לישן לא ישכב בכר וכסת כבשאר לילות, כי לילה זו משונה ובאה מכל הלילות בצער ועינוי וכל אחד כפי כחו, אם בריא הוא יפרוש מחצלת וישכב עליה וישים אבן תחת מראשותיו, על שם ויקח מאבני המקום' שראה החרבן. לילה אחת הוא לצער עצמינו בכל האפשר (אם אין סכנה בדבר וכדכתב מ"א סי' תקנ"ט ס"ק די מטעם מנהג), על שוד בית תפארתינו. ואשר הוא חפץ ביקר המלך לא יהיו אלו ההנהגות כבדות עליו בעשייתן, עכ"ל.

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב מעוצ'ה בן יחיא יחיא זצ"ל

נולד בכפר בית שארעה שבמחוז חראז לפני למעלה ממאה שנה.

ראשית לימודו ועיקרו קנה מאביו הרב יחיא בן יחיא שהיה תלמיד חכם גדול.

כבר בצעירותו הוסמך לשוחט ע"י הרב הצדיק שלום תנעמי זצ"ל שהיה הרב הראשי לכל מחוז חראז.

כשהתבגר יותר התמנה הרב מעוצ'ה לרב של הכפר בית שארעה שמנה כשלושים בתי אב יהודים.

נתקיים בו יתגור אומר ויקם לך.

חזה מראש את עליית יהודי תימן לארץ הקודש בשנים תשי"ט תשי"י.

בסוף ימיו קרא לבנו יחידו ישראל ואמר לו, תדע בעוד זמן מה תעלו

לארץ ישראל אולם אני לא אעלה, כי לא אוכל לסבול את מה שאראה שם ואכן דבריו התקיימו.

תפארת בנים

"גדול היה המעמד לכבודה של תורה"

עת זכו תלמידי כיתה ה' דת"ת 'עטרת חיים'

לבקר בהיכלו דרבינו הגדול

מרן הג"ר יצחק רצאבי שליט"א

לרגל סיום פרק 'אלו מציאות' בשעה טובה ומוצלחת

רבינו שליט"א קיבלם במאור פנים ובחביבות

מיוחדת. הבעת קורת רוח והנאה רוחנית ניכרה על

פניו בעת ששאל את התלמידים שאלות

וענו בצורה ברורה והפליאו בדיעותיהם.

לסיום חילק מרן שליט"א ספרים לתלמידים היקרים

כאשר עברו לפניו אחד אחד להתברך מפיו

שיזכו להמשיך ולגדול לתלמידי חכמים אמיתיים.

כיתה ה' נופשים

ומתרעננים

בפארק הלאומי

ברמת גן

ובפינת החי

בכני ברק

לאחר סיום פרק

אלו מציאות

זכה בהגולה במבצע

"מרבנים שלום בעולם"

התלמיד היקר ה"ה

יהודה נחמן

ינאי

נ"י

יהא רעוא

שיעלה מעלה מעלה

בדרך ארץ ומדות

לרפואה ובריאות איתנה

סעדיה עדי בן שלום צוברי ויוסף בן משה דנין

מתוך אריכות ימים ושנים

התודה...

הברכה...

מעומקא דליבא

למרן נשיא המוסדות

שמפנה מזמנו להדריכנו

בדרך ישראל

ומקבלנו בחמימות ובאהבה

כגמול עלי אמו

יאריך ה' ימיו בטוב

ושנותיו בנעימים

ויפעז מעינותיו חוצה

כמים רבים

וירבה ה' גבולו בתלמידים

מתוך אורך ימים ושנים

דשנים ורעננים, אכ"י.

הערות, הארות ותשובות לחידות

ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009

או במייל:

Nahari@enativ.com